

ства правеше, той повика на вечеря обычнѣя си отпушенникъ, и никога не е била слагана трапеза по разнообразна, защото благодушныйтъ този епикуреецъ ту въздышаше и плачаше, ту мърряше и тогасъ по осъщаще охота да постъгне къмъ нѣкое ново ѣстие, и да испие до капка нѣкоя чаша и друга.

— Любезный ми, думаше той на опушенника си сътрапезника, страшно е неистина рѣшеніето! и заплака; но туй ере е много добро; О, възлюбленный, горкій Главке! какъ ще бдешъ разкъсанъ отъ жбытъ на лева? когато помысли! . . .

И пакъ новы сълзы и рыданія.

— Испій една чаша, каняше го отпушенникътъ.

— Виното е студено много, но другій видъ студъ ще осѣти мойтъ Главкъ. Утрѣ да са затворятъ сичкытъ враты на къщата ми да не смѣ никой да излѣзе! никой отъ робытъ и отъ къщнытъ ми да не иде да гледа отвратителното зрѣлище!

— Земи една чаша вино! скърбъта та докарва въ увлеченіе, и работата, ей богу, не са поправа. Опытай туй сладко.

Въ тѣзи сгодна минута доде Сосій предъ неутѣшныя епикуреецъ.

— Кой си ты?

— Простъ писмоносецъ идъ при Салустіа отъ страна на една дѣвица, и мыслижъ че отговоръ не е нужденъ. Да си идъ ли?

Тѣй говоряше благоразумныйтъ Сосій като си крѣяше лицето въ тогата и си преправяше гласа за да не са познае.

— Тако ми боговетѣ, тосъ е сведникъ! извика Салустій. Безсрамный безобразнико! не видяшь ли скърбъта ми? поврага иди!

Нито минута са побави Сосій.

— Искашъ ли, Салустіе, да прочетешъ писмото? попыта отпушенникътъ.

— Писмото? писмото? рече епикореецътъ като зафелкваше защото двойны вече са представяхъ предметытъ на очитѣ му. Да са провалѣтъ и да пукнатъ тѣзи любовницы! че имамъ ли азъ умъ . . . (и са пакъ расхѣла) да мыслижъ за тѣхъ, когато . . . пріятельтъ ми ще са раскъса отъ звѣря?

— Еще едно сладко!

— Не, не, скърбъта ми ма души!

— Занесете го на одѣра, рече отпушенникътъ.

Салустій сваленъ вече отъ варытъ на Бакха наведе живописно главата си; и когато го носяхъ къмъ одѣра мърморяше оплакванія за Главка и проклятія противъ безвременытъ призованія на любовницытъ.